

1.

Történt, hogy az a bizonyos ember a Városon kívül egy patak völgyében táplálékot keresett. És akkor látta, hogy emberek jönnek, ruháikat megszagatják és hangjuk olyan, mint a gyászolók kiáltozása.

Azok az emberek egy üszőt vezettek a víz partjára és nyakát szegték a mezőn talált holttetem miatt.

A Város vénei – a farizeus anyókák – megmosták kezüket az üsző fölött, akinek nyakát szegték (tövises képe rezgett a barom szemében, szél volt), és szóltak a törvény szerint: – „Kezünk nem ontotta ezt a vért és szemünk nem látta.”

– Lássátok – szólt az a bizonyos ember a bizonyosgyógytevékhöz –, a vért kiengedtétek, mint a vendéget a ház ajtaján, egy holttetem miatt, aki hallgat, mint a kő és nem értelmes; ti mégis föléhajoltok és beszéltek hozzám, nem ember immár, de szólítjátok, mondván:

„Nem jöttél hozzánk éhesen
és nem történt, hogy ne adtunk volna enned
Nem jöttél hozzánk elhagyottan
és nem volt, hogy kiteszítettünk ----”

Látom már – mondá az a bizonyos ember –, mint egy gyilkos munkája kell hogy feküdjek előttetek, akkor majd szóltok hozzám, befogadtok.

2.

„... mindenkit elárult; a zsidókat: Jahve és a próféták kiárusításával, a Törvényt, hogy kérdéssé tette, a qumrániakat a „szeretet” dogmájával, az alsó-renden levőket, hogy a tiszták bölcsességét nekik tulajdonította, amiképpen az egészséges rendjét elkeverte a testileg hibásak tömegével, – de „megtestesülését” felejthetlenné fokozta azzal, hogy az Igazság Tanítóját – megtelvéen előbb lényével és szellemével – kilopta mintegy az időből, teljes személyét magára vette, akár a gyöngé bárányt nyakába kanyarítja a tolvaj és elindul, hogy a hegyekben eltűnjön vele, úgy távozott el a Fény Fiainak szeméi elől és csak a kereszt napjaiban látták ismét, midőn megértették, hogy a hihetetlen bekövetkezett – minthogy mindig bekövetkezik –: az Igazság Tanítója a szökött tanítvány képében feltámadt, a nép közé ment, a Megszabadítónak mondta magát, híveket szerzett – hasonlóan a balga hadnagy cselekedetéhez, aki reggel évvő gyermekeket indít a harcba –, a tanítások faggyával és zsírával e kicsinyeket elnehezítette, a tudás seprőjével a szomjúhozókat elbódította, majd – amint várható volt – értett hozzá, hogy a szent könyvek végső időkről szóló próféciait mint zúgattyút zúgatván, e lélekben kicsinyek fejét összezavarja, hogy immár az Ígéretet csakis benne lássák; ha zöldellő ágról szólt az Írás, ő volt a hajtás, ha királyról, ő az uralkodó, ha Emberfiáról, ő a gyermek, – végezetül, hogy a Próféta sorsát szenvedő szolgálaként a Bárányról való írások szava szerint beteljesítse, és az Igaz Tanító alakját a világ végezetéig a kereszten meghaló szabadítóéval egyesítse, rabszolgálaként megfeszítettett...”

